

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte di Appello di Trento — Wykładnia art. 15 i 16 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98) — Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich — Przesłanki zastosowania środka detencyjnego w celu wydalenia — Bezpośrednia stosowalność — Przepis krajowy przewidujący karę pozbawienia wolności od roku do czterech lat dla obywatela państwa trzeciego, który po doręczeniu nakazu wydalenia w dalszym ciągu nielegalnie przebywa na terytorium krajowym

Sentencja

Wykładni dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, a w szczególności jej art. 15 i 16, należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, które przewiduje wymierzenie przebywającemu nielegalnie obywatelowi państwa trzeciego kary pozbawienia wolności wyłącznie z tego względu, że przebywa on bez uzasadnionego powodu na terytorium tego państwa, z naruszeniem nakazu opuszczenia tego terytorium w określonym terminie.

(¹) Dz.U. C 113 z 9.4.2011.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 4 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Dâmbovița — Rumunia) — Nicușor Grigore przeciwko Regia Națională a Pădurilor Romsilva — Direcția Silvică București

(Sprawa C-258/10) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania — Polityka społeczna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Dyrektywa 2003/88/WE — Organizacja czasu pracy — Pojęcie czasu pracy — Pojęcie maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy — Strażnik leśny, którego wymiar czasu pracy zgodnie z umową o pracę i obowiązującym zbiorowym układem pracy obejmuje 8 godzin na dobę i 40 godzin tygodniowo w nienormowanym rozkładzie czasu pracy — Przepisy krajowe przypisujące mu odpowiedzialność za każdą szkodę występującą w podlegającym mu obrębie leśnym — Kwalifikacja — Wpływ godzin nadliczbowych na wynagrodzenie i dodatki przysługujące zainteresowanemu)

(2011/C 186/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunal Dâmbovița

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nicușor Grigore

Strona pozwana: Regia Națională a Pădurilor Romsilva — Direcția Silvică București

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Dâmbovița — Wykładnia art. 2 (pkt 1) i art. 6 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9) — Pojęcie „czasu pracy” — Przepisy krajowe przypisujące strażnikowi leśnemu odpowiedzialność za każdą szkodę wyrządzoną w jego obrębie leśnym, mimo postanowień umowy o pracę, na mocy których wykonuje pracę w maksymalnym wymiarze 8 godzin na dobę — Pojęcie „maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy” — Rzeczywisty tygodniowy czas pracy przekraczający ustawowy maksymalny tygodniowy wymiar czasu pracy — Wpływ na wynagrodzenie i dodatki przysługujące zainteresowanemu

Sentencja

- 1) Wykładni art. 2 pkt 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu należy dokonywać w ten sposób, że okres w którym strażnik leśny, którego dzienny czas pracy zgodnie z umową o pracę obejmuje osiem godzin, jest zobowiązany zapewnić ochronę obrębu leśnego, ponosząc odpowiedzialność, stosownie do okoliczności, dyscyplinarną, majątkową, administracyjną lub karną, w zakresie szkód powstałych w podlegającym mu obrębie leśnym, niezależnie od chwili ich powstania, stanowi „czas pracy” w rozumieniu tego przepisu wyłącznie jeżeli charakter i zakres ciężącego na tym strażniku leśnym obowiązku zapewnienia ochrony oraz zasady odpowiedzialności znajdujące do niego zastosowanie wymagają jego obecności fizycznej na miejscu pracy i jeżeli w tym okresie musi on pozostawać do dyspozycji swego pracodawcy. Sąd krajowy powinien dokonać koniecznych ustaleń faktycznych i prawnych w szczególności w świetle znajdującego zastosowanie prawa krajowego w celu dokonania oceny, czy ma to miejsce w rozpatrywanej przez niego sprawie.
- 2) Kwalifikacja okresu jako „czas pracy” w rozumieniu art. 2 pkt 1 dyrektywy 2003/88 nie zależy od udostępnienia służbowego mieszkania w podlegającym danemu strażnikowi leśnemu obrębie, o ile takie udostępnienie nie oznacza, że strażnik ten jest zobowiązany do fizycznej obecności w określonym przez pracodawcę miejscu i do pozostawania do dyspozycji pracodawcy, tak aby mógł on bezzwłocznie w razie potrzeby wypełnić odpowiednie zadania. Sąd krajowy powinien dokonać koniecznych ustaleń w celu dokonania oceny, czy ma to miejsce w rozpatrywanej przez niego sprawie.

3) Wykładni art. 6 dyrektywy 2003/88 należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się on zasadniczo sytuacji, w której mimo iż umowa o pracę strażnika leśnego przewiduje maksymalnie 8 godzinny dzień pracy oraz maksymalnie 40 godzinny tydzień pracy, w rzeczywistości strażnik ten zapewnia, zgodnie z obowiązkami ustawowymi, ochronę podlegającego mu obrębu leśnego w sposób ciągły lub w sposób powodujący przekroczenie maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy przewidzianego w tym artykule. Sąd krajowy powinien dokonać koniecznych ustaleń w celu dokonania oceny, czy ma to miejsce w rozpatrywanej przez niego sprawie i stosownie do okoliczności, powinien sprawdzić, czy przesłanki określone w art. 17 ust. 1 dyrektywy 2003/88 lub w art. 22 ust. 1 tej dyrektywy dotyczące możliwego odstępstwa od wskazanego art. 6 są spełnione w sprawie toczącej się przed sądem krajowym.

4) Wykładni dyrektywy 2003/88 należy dokonywać w ten sposób, że obowiązek pracodawcy wypłacenia wynagrodzeń oraz dodatków, które można uznać za wynagrodzenia za okres, w którym strażnik leśny jest zobowiązany zapewnić ochronę obrębu leśnego, za który ponosi odpowiedzialność nie jest objęty zakresem tej dyrektywy, lecz zakresem odpowiednich przepisów prawa krajowego.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 18 marca 2011 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana — Hiszpania) — David Montoya Medina przeciwko Fondo de Garantía Salarial, Universidad de Alicante

(Sprawa C-273/10) (¹)

(Artykuł 104 § 3 regulaminu postępowania — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę w sektorze publicznym zawarte na czas określony — Prawo do trzyletniego dodatku za staż pracy — Zasada niedyskryminacji)

(2011/C 186/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: David Montoya Medina

Strona pozwana: Fondo de Garantía Salarial, Universidad de Alicante

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana — Wykładni klauzuli 4 pkt 4 załącznika do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia

ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Umowy o pracę zawierane przez kadrę nauczycielską i badawczą z uniwersytetami publicznymi — Wyłączenie pracowników zatrudnionych na czas określony z korzystania z określonych przywilejów

Sentencja

Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999, które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, które w braku obiektywnego uzasadnienia stanowią, iż prawo do otrzymywania trzyletniego dodatku za staż pracy przysługuje wyłącznie docentom zatrudnionym na czas nieokreślony a nie przysługuje docentom zatrudnionym na czas określony, jeżeli w odniesieniu do otrzymywania wspomnianego dodatku te dwie kategorie pracowników znajdują się w porównywalnych sytuacjach.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 14 marca 2011 r. — Ravensburger AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Educa Borrás SA

(Sprawa C-370/10 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy EDUCA Memory game — Wniosek o unieważnienie złożony przez właściciela słownych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych MEMORY — Oddalenie wniosku o unieważnienie przez izbę odwoławczą — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Względna podstawa odmowy rejestracji)

(2011/C 186/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ravensburger AG (przedstawiciele: H. Harte-Bavendamm i M. Goldmann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik), Educa Borrás SA

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie T-243/08 Ravensburger przeciwko OHIM, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez właściciela słownych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych „MEMORY” dla towarów należących do klasy 28 na decyzję R 597/2007-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu